

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Wordt van het kwade niet overwonnen, maar overwint het kwade
door het goede. JEZUS.

No. 178

15 September 1913.

18e Jaargang.

GEESTELIJKE GEZONDHEID.

Door Richard B. West,

Secr. der Ned. Belg. Zending.

(Vervolg van blz. 264.)

Liefde. — „En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde!” (1 Cor. 13 : 13.) Het werk om anderer daden te becritiseeren bestaat niet zoozeer in het zoeken naar fouten, als wel om deze fouten tot het vonnis van hun karakter te maken. Wij allen hebben zwakheden, ook diegenen van ons die fouten in anderen zien. Bovendien is datgene somwijlen wat ons eene zwakheid schijnt, niets zulks, als namelijk de onderliggende motieven ten volle worden verstaan. De persoon derhalve die critiseeren gaat, dient zeer zeker te zijn dat hij vrij is van alle vooroordeel en dwaling. De daad zelve, om namelijk een ander te becritiseeren is pijnlijk voor beiden, den criticus, en den becritiseerde, en moet dientengevolge gerangschikt worden onder de ziekten die het geestelijk lichaam verzwakken; en het middel, om hiervan te genezen, dient snel en spoedig te worden toegepast. Door plaats te geven aan den geest van critiek en fouten zoeken, zullen in elk opzicht de meer verheffende eigenschappen en deugden geheel en al worden verdreven en verwoest, en zeer dikwijls ontaarden in verval. Het kweken van liefde daarentegen zal werken als een tegengemiddel, en brengt in toepassing de gulden regel; „Gij zult uwen naaste liefhebben als u zelve.” De Zaligmaker die zich in zoodanige omstandigheden bevond, dat Hij in staat was het hart van elkeen te verstaan, onthield zich nog welbewust van het oordeel, ook al spraken de uitwendige teekenen overtuigend, zooals het bijvoorbeeld was in het geval van de vrouw die van overspel beschuldigd werd. Enkel zei Hij: „Zoo veroordeel Ik u ook niet. Ga heen, en zondig niet meer.” (Joh. 8 : 3—11.)

Menschenmin voorziet in oefening voor het geestelijke wezen, en de vruchten er van ontwikkelen zich in een macht van geduld, lankmoedigheid, vriendelijkheid, liefde, nederig-

heid, en een verlangen om het goede te zoeken voor onze medegenooten, liever dan onze zelfzuchtige verlangens te bevredigen. Hij, die menschenmin betoont jegens zijn naasten, stelt zichzelf in eenen toestand, waar hij in staat kan zijn eene meer volledige kennis te erlangen van de dingen Godes.

Reinheid. „Geen onrein ding zal het koninkrijk der hemelen beërven,” (Alma 40 : 25). Het instrument wat door den geest wordt gebruikt, is het lichaam, en opdat de geest zijne hoogste ontwikkeling moge kunnen verkrijgen, is het noodig het lichaam zuiver te houden. Een rein, sterk en gezond lichaam hebbende, hebben wij den geest eenen tempel des lichts gegeven, en hem, — den geest — in eenen toestand geplaatst, waar hij de voorwaarden van geestelijke gezondheid zal kunnen vervullen. Als het verstand eene beheerschende kracht is ten opzichte van beiden, het lichamelijke en het geestelijke, dan is reiniging van het verstand of het gemoed, ten zeerste noodzakelijk voor het geestelijk welvaren. „Handelt in den bloesem der gedachte, en vreugde of verdriet zijn de vruchten.” Onreine gedachten demoraliseeren zeer spoedig het verstand, zij doen het geestelijk deel aan, en leggen het open voor betreffende ziekten. Ons wordt verteld, dat het gemoed de beginplaats der handeling is, alsmede van het leven en de levensopenbaring. De Heer was met Jozef, die naar Egypte verkocht werd, en hij vond zoowel genade in de oogen van Potifar als van den Heer. Hij was een kuisch man, met een sterk en rein gemoed, zooals wordt gezien in zijn weerstandbieding aan de verleiding. Omreden zijne kuischheid was hij meer gemaakt dan de hovelingen des konings, inderdaad zelfs de vorst van Egypte, — en door Efraïm en Manasse, een vader der volkeren. Pres. Brimhall van de Brigham Young Universiteit zeide eenmaal in eene toespraak, dat alle Jozefs niet naar Egypte waren gezonden, en hij haalde de geschiedenis aan van een jonge man, die van uit Utah naar Europa op studie was gezonden. Hij was schoon als Apollo, en kon geacht worden een slachtoffer te zijn van rijkdom en weelde. Hij bevond zich op een gegeven oogenblik in een afgesloten spoorwegcoupé met een van hen, die geregeld dergelijke door de fortuin begunstigten trachten te achtervolgen. Het was een beeldschoon meisje. Zijne ondervindingen vertellende aan Pres. Brimhall, zeide hij: „Wel, br. Brimhall, u kunt u niet voorstellen hoe mijn bloed als 't ware kokende in mij was. In 't eerst gevoelde ik een zekeren afkeer, maar de verleidende strikken aangewend, waren zeer moeilijk te doorstaan. Elke zenuw van mijn lichaam brandde van hartstocht, en” zeide hij, „weet ge wat toen gebeurde? Met geweld drongen zich de woorden aan mij op, die tot mij gesproken waren voor ik huis verliet, door apostel John Henry Smith. Het scheen mij toe, als zag ik

hem voor mij staan, en als gevoelde ik den handdruk, waarmede ik afscheid van hem had genomen, en op 't zelfde oogenblik was ik overgeplaatst in een atmosfeer van reinheid, zoodat ik liever was gestorven dan toe te geven aan de dreigende verleiding."

Omgeving. Het is waar, dat slechte omgevingen niet dat effect zullen hebben op een sterk geestelijk karakter dan op iemand die zwakker is aangelegd. Maar even waar is het, dat zelfs het sterkste karakter in die sterkte eene verder ontwikkeling kan verkrijgen, door zich zelve in eene gepaste omgeving te houden. Terwijl aan de andere hand, zoo hij dikwijls in gezelschap wordt gebracht van slechte invloeden, hij zich in eenen toestand plaatst, waar hij voortdurend noodig heeft te waken om tegenspoeden te voorkomen, die namelijk altijd wachtende zijn om op 'n zwakkeling de overhand te kunnen verkrijgen. Vandaar de behoefte aan reine en gezonde geestelijke omgeving. Iemand kan in een herberg er toe komen om te drinken en te zweren, waar hij op 't zelfde oogenblik in goed gezelschap zijnde, zich daarvoor zoude schamen. Deze dingen doet hij in ééne plaats, omdat hij in een soortgelijke omgeving is, en in eene andere plaats doet hij ze niet, om dezelfde reden. Dit kan eveneens worden toegepast op ander dan lichamelijke verleidingen. Het lezen van een goed, rein en verheffend boek, en het zich er in oefenen om de beste omgevingen te zoeken, vergroot de geestelijke gezondheid, omreden deze dingen eensgezind zijn met de wetten die die zaken voorschrijven.

Als een lichaam van godsdienstige werkers, is het ons geloof, dat veel afzondering, ijverige studie en geloof, noodig zijn om de beste resultaten te verkrijgen in geestelijken groei. Men kan niet in nauwen omgang met God worden gebracht, zonder zich af te zonderen. Geen beter voorbeeld hiervan kan worden aangehaald, dan die van de vertaling van het Boek van Mormon, door den profeet Joseph Smith. Ofschoon hem tot hulp bij zijn werk de Urim en Thummim was gegeven, was hij verplicht zichzelve af te zonderen van de onmiddellijke tegenwoordigheid van zijn huisgezin, opdat hij al zijn gedachten mocht kunnen samentrekken op het werk wat hij onder handen had. De groote mannen van alle eeuwen zijn mannen geweest die hard hebben gewerkt, en hij die verlangt een gezond geestelijk leven te leiden, moet dit beginsel in 't oog houden, dat om Gods wegen te leeren kennen, wij aan de studie een zoo groot mogelijk deel van onzen tijd en levensmoed moeten geven.

HET VOLLE LICHT.

Een Schets. Door Ben Daniels.

Het was een heerlijke zomernamiddag. Twee jonge mannen zaten in de koele schaduw van een hoogen duintop over de

wijde, zacht-ruischende zee te turen. Op het strand vermaakten twee knapen, blootsvoets, zich met de speelsche golfjes. Wat verder trippelden bedrijvige strandplaviertjes driftigjes door de schelpen, zoekende naar buit. Een aantal stoere zilvermeeuwen en enkele slanke sterens zaten rustigjes op een kale zandbank. In de verte ontwaarde het oog de getaande zeilen van enkele visschersvaartuigjes en nóg verder verried een zwarte rookpluim, scherp tegen den gezichteinder afstekende, de aanwezigheid eener stoomboot.

De jonge mannen vormden in hun voorkomen een opmerkelijk contrast. Was de één als heer gekleed, de ander droeg een werkpak: blauwe kiel en bruine broek. De nette hoed van den eenen lag vertrouwelijk naast de eenvoudige pet van den ander in het mulle zand. Het eigenaardige tweetal was in een druk gesprek gewikkeld.

„O, zéker, ook ik vind het vergezicht mooi,” zei de werkmán, wiens woorden meer beschaving aanduidden dan men misschien bij hem verwacht zou hebben. „Maar tóch niet zoo buitengewoon; het zal de gewoonte wezen — ik ken geen contrast.”

„Goed opgemerkt, ouwe makker. Zoo is het juist. Indien je, als ik, jarenlang in het Rotsgebergte vertoefd hadt, waar hemelhooge berggevaarten het vergezicht belemmeren, hoewel de lucht dáár veel ijler en helderder is dan hier, zou je óók aan dit schouwspel je hart ophalen.”

„Zijn Utah's bergen mooi?”

„Ik zeg volmondig: ja; maar anderen beweren even stellig het tegendeel. Hoe dat komt? De oplossing is eenvoudig. Het mooie van het Rotsgebergte ligt in zijn indrukwekkende grootsheid, dat onzegbaar overweldigende — een heel ander mooi dan Holland's natuurschoon. Men moet het leeren waardeeren.”

„Dat kan ik begrijpen, maar wat ik niet verstaan kan, Wout,” sprak de werkmán, plotseling het gesprek op een ander onderwerp brengende, „is, dat jullie tempel dáár zulk een magneet is voor zoo velen. Kunnen wij God niet overal aanbidden? Ik ben niet zoo fijnvroom en kerksch, maar bid als ik daartoe innerlijk aangedrongen word, en ik weet dan dat het mij goed doet. Wat is toch het aantrekkelijke in dien tempel? Je bent er immers in geweest?”

Een verheugend glimlachje gleed over Wout's gezicht.

„Méér dan ééns, Bart. Maar sta mij toe, het antwoord op je andere vraag niet terstond te geven. Ik zal op een ander onderwerp overspringen, waarmee je het verband niet dadelijk zien zult. Je weet nog wel hoe wij ons op school verkneuterd hebben over Koning Radbout, dien ouden Westfries uit de vaderlandsche geschiedenis — maar daar komen de jongens, laten wij hèn een polsen, óf ze het verhaal kennen.”

Beide knapen waren goed met de interessante overlevering bekend, want terwijl de een vertelde, voegde de ander er nu en dan een gepaste aanvulling aan toe. Toen het Christendom eenigszins voet begon te krijgen bij Fries en Bataaf, zou ook Radbout, de Friesche koning, gedoopt worden. „En waar ga ik nu heen, als ik sterf?” had hij gevraagd, terwijl hij reeds met één been in het water stond. „Naar den hemel, natuurlijk!” „En waar zijn mijn voorouders?” „Ja... die zijn — het hooge woord moest er uit — in de hell!” „Als de zaken zóó staan,” had de vorst, zich terugtrekkende, gezegd, „ga ik liever naar de hel bij mijn vaderen, dan men het armzalige hoopje Christenen naar den hemel!” De jongens, op weg naar huis, liepen lachende de duinen in.

„Precies als wij vroeger,” merkte Wout op.

„Precies als wij,” herhaalde Bart werktuigelijk.

„Ook wij vonden het vroeger aardig,” hernam de eerste, „maar zonder onszelven van een en ander rekenschap te geven. Wat denk je nu van Radbout, had hij gelijk of ongelijk?”

„Ik zou het niet graag beslissen — ik moet zeggen: ik weet het niet. Zijn wél ruwe, maar kordate manier van doen heeft mij altijd goed bevallen. En toch — ongedoopten komen niet in den hemel, wordt ons geleerd.”

Wout's oogen glommen vergenoegd. De loop van het gesprek scheen hem te bevallen. Hij plukte een duinhelmpje en ging ermee schrijven in het witte zand. Na een poosje vroeg hij: „Als die zendeling eens niet de waarheid verteld heeft?”

Bart sprong op.

„Twijfel je dááaraan?” riep hij uit. „Maar dan twijfel je óók aan het hééle Christendom!”

„Niet zoo haastig, Bart, niet zoo háástig! Ga zitten! Ik twijfel nóch aan het Christendom, nóch aan zijne zending — een zegen voor duizenden. Maar ik geloof niet, dat de Christenheid het volle evangelie predikt.” Wout werd ernstig en sprak met overtuiging. „Hadden koning Radbout's vaderen het evangelie gehoord? Neen. Welnu, waar geen wet is, is geen overtreding, nietwaar? Ik geloof niet dat de apostel Paulus dadelijk van hel of hemel gesproken zou hebben. Hij had den doopeling wel een meer bemoedigend antwoord gegeven. Heb je dit wel eens gelezen?” Wout had een zakbijbeltje voor den dag gehaald en las overluid:

„Anders, wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?”

„Ik heb het hééle Nieuwe Testament dóórgelezen, maar dát is mij nog nóoit opgevallen,” bekende Bart. „Laat mij het eens lezen.”

Hij las het twee-, driemaal over en vroeg:

„Dus je denkt....?”

„Dat de levenden voor de dooden gedoopt kunnen worden. Koning Radbout had zich voor zijn vaderen kunnen laten doopen. Dàt had zijn prediker hem moeten vertellen, maar die leermeester had niet de volle heilboodschap; hij had veel goeds, ongetwijfeld, maar niet àl het geopenbaarde. De kerk was in afval.”

„In afval? En de zendingen kwámen hier pas?”

„Tóch kan het niet anders. Waarom brachten die zendingen niet deze hoopvolle leer van den doop voor de dooden, die troostrijke prediking, dat de levendien iets voor de overledenen kunnen doen? Hunne bedoeling was hoogstwaarschijnlijk goed, maar zij hadden niet de gánsche blijde boodschap.”

„Dan zou er dus een bevredigende oplossing geweest zijn voor koning Radbout: hij had gedoopt kunnen worden, zèlf, en voor.... máár”, viel Bart zichzelf in de rede, „báát doopen iets als men niets van het evangelie afweet? Radbout's voorvaderen stierven in onkunde.”

„Ik had die vraag reeds éérder verwacht,” glimlachte Wout. De leer van het werk voor de dooden, of, zooals wij haar soms kortweg noemen, het tempelwerk, heeft een waardige tegenhanger in een ánder leerstuk.”

Hij bladerde in zijn zakbijbeltje en hernam:

„Lees dit eens, één Petrus vier, vers zès.”

Bart las: „Want daartoe is ook den dooden het evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel geoordeeld zouden worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.”

Doop voor de dooden.... prediking aan geesten.... mogelijke zaligheid voor àllen.... Een nieuw leven ontwaakte in Bart's ziel. Hij, die niet zoo „fijnvroom en kerksch” was, werd onweerstaanbaar aangetrokken door de boodschap van zijn makker. Nu ging het eensklaps door zijn gedachten als een helder licht, dat door al zijn gesprekken met Wout één draad liep, die uitkwam op dit... dit wat zijn ziel nu bezig hield: de kerk, waarin hij opgevoed was.... àndere kerken óók... waren verkeerd. Hijzèlf had het best kunnen zien, als hij maar had willen zien.... maar zijn oogen zagen het tóen niet... hij was blind geweest.... De bijbel leerde toch zoo duidelijk alles wat Wout zoo gaandeweg gepredikt had.... Maar waarom had hij het zèlf nooit begrepen, toen hij de Schrift las? Terstond sprong in zijn gedachten óp de geschiedenis van Filippus en den kamerling: „Verstaat gij ook, hetgeen gij leest?”... „Hoe zou ik toch kúnnen, zoo mij niet iemand onderricht?”... Zóó was het.... Dominée had hèm onderricht.... heel veel goeds wel... maar niet die dingen, welke hij nu van Wout leerde.... Vréemd toch, het antwoord, dat do-

miné hem onlangs gegeven had.... Hij, Bart, had met hem over den doop en handoplegging gesproken.... dominée geloofde niet, dat die uitwendige dingen noodig waren voor de zaligheid.... „Maar”, had Bart verwonderd uitgeroepen, „maar wáárom voltrekt u dan den kinderdoop, die bevondien heele-máál niet in den Bijbel staat?” Dominée’s antwoord stond in vlammende letters in Bart’s geheugen gegrift: „omdat mijn plicht als predikant dat gebiedt!”... Dáárom deed dominée het.... niet omdat hij het nóódig achtte of omdat ‘de Bijbel het leerde...., néén, golfde het óp in Bart’s ziel, die leerde het niet. De bijbel sprak wèl van andere dingen.... Wout had hem er op gewezen.... Leuk toch, die Wout... twaalf jaár geleden was hij naar Amerika gegaan met zijn ouders... nu was hij terug gekomen als zendeling.... was toch óók maar een gewóne werkman.... maar thuis in Gods Woord!... En zijn leerstukken pasten allemaal als een bus. Daar waren: afval en herstelling.... zelfgezag en hemelgezag.. kinderdoop en onderdompeling.... uitverkiezing en vrije wil.... lidmaat-bevestiging en handoplegging.... oude en nieuwe openbaring.... vóór-bestaan en ná-leven.... De leer van het vóór-leven, die had Wout zoo eigenaardig te berde gebracht. Hij had een lied gezongen... hoe heette het ook weer?... o, ja, „O, mijn Vader”... hoe aangrijpend was dát.... en toch zoo eenvoudig-mooi.... En Wout had een ánder. vers vertaald van een Engelsch dichterwacht, dat was achterin zijn bijbeltje geplakt.... kijk de vertaling stond er bij:

*„Geboorte is slechts een droom en een vergeten,
De ziel, die met ons rijst, de levensster,
Heeft andere baan gemeten
En komt van ver;
Niet in besliste onwetendheid,
Niet in totaal-vergetelheid —
Wij komen langs een glorie-pad
Van God, ons aller bakermat.”*

Dat alles boeide Bart in hooge mate. Maar nog nooit had het tot zijn ziel gesproken als nu.... had het gesprek van vandaag het gedaan? Neen, tóch niet! Bart herinnerde zich, dat zij laatst, óók over bijna dezelfde dingen gesproken hadden.... vréemd toch... tóen had het heelemaal geen indruk op hem gemaakt.... nu ging zijn ziel er naar uit als een bloem naar het licht.... De weg was nauw: niemand kon ingaan, tenzij hij wedergeboren was uit water en geest... maar Gods liefde was zoo gróót: de dooden kregen zelfs in het geestenrijk nog een kans.... en de levenden konden gedoopt worden voor de overledenen, die in de geestenwereld niet uit water konden wedergeboren worden.... Hoe rédelijk en géed klonk dat.... Wout predikte de wáárheid!... wat

wist die Wout veel!... op alles een antwoord of een redelijke veronderstelling... Bart wou meer weten... Wout moest hem méér vertellen... wáár was Wout?

Ziende dat zijn makker zich met zijn eigen gedachten bezig hield, was de zendeling op den hoogen duintop geklommen, vanwaar hij een prachtig gezicht had op de ondergaande zon. De zacht-gloeiende schijf, niet meer hel-vlammend als op den dag, dook juist in trillende purperbaren onder. Het gansche westen stond in rossen brand. Toen nam de gloed af, wazige schemering daalde neder. Een wijle dreven hóóg aan den hemel enkele trage roze wolkjes... de nacht zou komen, maar het was of de dag dráálde, dráálde...

Ook Bart was naar boven geklommen en keek lang naar het machtige schouwspel. Toen legde hij zijn hand op Wout's schouder. „Een treffend beeld,” zeide hij.

„Waarvan?” vroeg Wout, omziende.

„Van de eerste eeuwen van den afval: de evangelie-zon was verdwenen, maar nóg was de nacht er niet... de dag dráálde, dráálde... dien gloed — schemergloed — hadden de zendingen in Radbout's tijd... niet het vólle licht...”

Er welde iets vochtigs in Wout's oog. Hij greep zijn makker bij de schouders en sprak, terwijl een heldere traan van oognaar neushoek biggelde:

„Bart, jòngen, je begrijpt het! Ik dàcht wel, dat je komen zoudt! den hemel zij dànk! Mijn bidden is verhóórd!”

Toen nogmaals naar het westen blikkende, waar het laatste rozige schijnsel wegstierf, zeide hij geroerd:

En weet je waaraan *ik* dacht? De zon heeft weer een dag geschéven over allerlei menschen... was voor allen bestemd... zoo is óók het evangelie-licht bestemd voor allen. Wèl hem, die het waardéért, „want de nacht komt, waarin niemand werken kan.”

„En wèl hem, die, in het geestenrijk in ketenen der duisternis vertoevende, een vriend op aarde heeft, die tempelwerk voor hem doet,” sprak Bart.

De zendeling greep, terwijl zij beiden den zanderigen duintop afdaalden, zijn metgezel bij den arm.

„Je verståát het,” juichte hij, „straks zal de magnéet — Gods Huis — beginnen te trekken en zal je een heiland op Zion's berg willen zijn.”

Zij hadden den terugweg ingeslagen en liepen een poos zwiingend naast elkander voort. Plots bleef Bart staan.

„Dáár is wáter,” zeide hij, in de richting der zee wijzende, „wat verhindert mij...?”

„Als je van ganscher harte gelóóft,” antwoordde Wout ernstig, „is er geen belemmering; voor jóu evenmin als indertijd voor den kamerling. Kom méé!”

En met gezwinden pas wendden zij zich naar den waterkant.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :

T. C. HAIR.

Assistent :

B. TIEMERSMA

'T VERBOND IS NIET VOOR ENKELE JAREN.

Daar was in ons leven (wij bedoelen het leven van hen, die in den loop der tijd het evangelie aannamen, en niet in de eerste plaats hen die geboren Heiligen der Laatste Dagen zijn), eenmaal eenen tijd, dat wij het licht van Gods boodschap van de negentiende eeuw niet kenden. Daar was eenmaal een tijd dat wij in duisternis verkeerden, al kenden wij zelve die duisternis niet. Wij misten toen datgene wat sedert dien voor langeren of korteren tijd ons leven heeft verlicht. Wel beseften wij ook niet wat groot licht er schijnende was, waarvan wij ontstoken waren, maar toch toen het ons omscheen, kwamen wij tot de ontdekking, dat dit Licht vele zaken verduidelijkte die van te voren door ons nimmer waren begrepen geworden, al hadden wij dan ook niet in het bijzonder onze gedachten daarover laten gaan. Dat licht sprak ons van het rechtvaardige in het plan van God met Zijne schepselen, en opende ons oog voor de wanbegrippen ons vroeger geleerd, en door ons blindelings aangenomen. Dat licht leerde ons onzen waren plicht beseffen jegens God, onzen Vader, en ook jegens de menschen, onze broeders en zusters, en Gods kinderen. Dat licht deed ons zien, dat de leer van Christus niet in de eerste plaats gezocht diende te worden in schoone kerkgebouwen, en in welsprekende predikatiën, maar dat die leer het veld van de dagelijksche omgeving tot operatieterrein had. Dat licht deed ons zien, hoe machtig veel er aan ons karakter te verbeteren viel, en hoe reusachtig ver wij nog van de hemelzaligheid afwaren, die wij van te voren hadden gedacht? gehoopt althans, om na den dood onmiddellijk te zullen erlangen. Dat licht was voor onze oogen eene schittering. Wij konden er ons niet genoeg in verlustigen. Het was het onderwerp van onze gedachten elken dag. Het onderwerp van onze gesprekken, en het bepaalde onze daden. Dat licht had ons geweten verteederd en had ons in nauwere gemeenschap gebracht met God. Dat licht had ons van de waarheid der ons verkondigde dingen eene getuigenis gegeven, en wij waren het gaan gevoelen, dat die getuigenis door niets geroofd kon worden dan enkel allicht door onze overtredingen en afwijkingen. En ook dan nog zelfs, als wij zoo ver kwamen om te denken, dat er ooit eenen tijd zoude kunnen aanbreken, dat wij de geboden en inzettingen van het evangelie, wat wij zoo lief hadden gekre-

gen, na zouden laten en onze liefde zoude verminderen, dan nog zoude nimmer de getuigenis bij ons weggaan. We spraken menigmaal uit in de getuigenisvergaderingen, dat, mochten wij ooit afvallig worden, we toch nimmer de waarheid van het evangelie zouden verloochenen. We verplaatsten ons in den toestand van Martin Harris van ouds, en de andere getuigen, die, trots ze met de Kerk hadden gebroken, toch nimmer hadden opgehouden de waarheid van het Boek van Mormon te bevestigen, en ofschoon we aan de eene zijde terugschrikten voor het brutale en vermetele wat er in stak, om eene getuigenis aan de eene zijde vast te houden, en toch op 't zelfde oogenblik deze getuigenis niet meer na te leven, aan de andere hand konden wij verstaan, dat deze mannen, het slachtoffer geworden zijnde van hun eigen natuur, en allicht van hun eigen hoogmoed, toch eerlijk genoeg bleven om de waarheid van het evangelie, vervat in het Boek van Mormon, te blijven erkennen.

Zoo dachten wij. Waarom dachten wij zoo? Omdat op dat oogenblik ons hart ontvankelijk was voor den Geest des Heeren, die bij elke voetstap, die wij voorwaarts gingen, de schoone waarheden van het geopenbaarde dezer laatste dagen, meer en meer aan ons hart ging bevestigen. Elk nieuw ontdekt beginsel aanvaardden wij met de meeste liefde en met eene overgrootte verwondering in onze harten, dat wij deze zaken niet eerder hadden ontdekt. Ons hart was onder de openbaringen van God, — want het waren openbaringen, — brandende in ons, evenals eenmaal het hart van de Emmausgangers, toen de verrezen Heer zelve hen de Schriften opende. Zooveel wijsheid als er ons tegenstraalde uit de leeringen van het evangelie verwonderde ons, en nooit genoeg konden wij het wonder waardeeren, dat alle die hemelwaarheden ons gebracht werden door het verachte en geminachte Mormonisme. Van alle levenswijsheid werd somwijlen wel eens gewaagd, — van de theosophische richting, van het communisme, zelfs wel van het anarchisme, de wijsheid en de beginselen van waarheid? opgesloten in het spiritisme, dat alles was menigmaal onzen blik voorbijgetrokken, en 't had ons niet verwonderd, omdat zoovele eminente mannen daarvan de leiders waren. Zooveel mannen, die inderdaad niet ontzegd kon worden tot de geleerden der aarde te behooren. Maar dat er in het Mormonisme zooveel verborgen was, wat hooger geacht moest worden dan alle de zaken door deze fractiën voorgehouden, dat verwonderde ons zeer. Geen enkele waarheid door een dezer groepen naar voren gebracht, die wij niet in edeler en meer volmaakteren vorm terugvonden in het Mormonisme. Sprak de theosophie van een weg van eeuwige evolutie in de toekomstige werelden, ons eigen aangenomen geloof gaf daar lijn en grenzen aan. Sprak het com-

munisme in vage termen van eene eenheid van bezittingen als het ideaal van eenen toekomststaat, onzer verachte godsdienst wist te wijzen op de intoepassingbrenging van de Vereenigde Orde, als het Godsideaal van het duizendjarige vrede-rijk wat te komen stond. Niet in vage bewoordingen, zooals genoemde groep, maar het wist mededeelingen te doen in sommige opzichten zelfs tot in de allerkleinste bijzonderheden van de wijze van bestuur, die alsdan den toestand duurzaam zoude maken. Gaf de medische wetenschap in hare jongste overwegingen de overtuiging aan de hand dat door het in toepassing brengen van de wetten der natuur het menschdom in staat zoude kunnen zijn het leven te verlengen en zijne gezondheid te bevorderen, in het eenvoudige en simpele Woord van Wijsheid, volgens Goddelijke wijze ingesteld met verboden en raadgevingen, werd practisch omlind wat ook hier slechts met benadering werd aangegeven. Zelfs het prostitutievraagstuk aarzelde deze onpopulaire godsdienst niet om onder de oogen te zien.

Zoo dachten en gevoelden wij bij de aanname van deze leer. Gelukkig ons wanneer wij nog zoo denken en gevoelen. Wanneer wij niet op onze paden terug zijn gekomen, en wanneer alle deze dingen, gewoonten geworden zijnde, ons niet zijn gaan vervelen, en ons met hunkerenden blik hebben doen uitzien naar meerdere gegevens, die God in Zijne wijsheid goed heeft geacht voorloopig nog voor ons verborgen te houden. Hoe, — zoo hoor ik iemand vragen — hoe? is het dan niet juist een der dingen, waarop het Mormonisme boogt, en wat de godsdienst ons beloofd heeft bij de aanvaarding ervan, dat er geene geheimen waren in het Goddelijke plan, waarin wij het recht niet hadden om door te dringen? Moeten wij ons dan tevreden stellen met hetgeen we nu reeds zoo langen tijd weten, en mogen we onzen blik niet verder richten dan datgene wat reeds voor zoo langen tijd reeds ons is verkondigd geworden? Waar blijft in diezelfde godsdienst dan de zoo hoog geroemde vrijheid van gedachte? Waar de zoo hoog geprezen strekking tot volmaking, wanneer wij onzen blik niet mogen wenden naar de meer verborgene dingen van God. Wat nut en wat baat kan ons dan dat evangelie geven, als we staande moeten blijven bij al hetgeen ons reeds zoo dikwijls en zoo menigvuldig is gepredikt geworden.

En, — waarde vrager, — gij hebt gelijk! Daar is geene verborgenheid in het evangelie wat voor ons verboden is te onderzoeken. Daar is geen verstand zoo groot wat vragen kan stellen, waarop niet in redelijkheid een antwoord kan worden verwacht. Zij die anders zeggen en leeren, leeren niet in overeenstemming met het evangelie. Zij verkondigen u de waarheid niet. Is niet de leus van het Mormonisme, dat

de glorie van God intelligentie is. Is niet de leus van onzen godsdienst, dat er geen eind is aan de ruimten tot ontwikkeling? En hoe zou die godsdienst dan prediken, dat er geen hunkeren mag zijn naar de diepste en de verborgenste dingen der wijsheid des Heeren?

Maar — hebt ge wel bedacht, dat God Zijne kinderen geeft in overeenstemming van datgene wat zij noodig hebben. De verschillende dingen reeds in het verleden door ons geleerd, de beginselen van het evangelie, de wetten van God, ons verduidelijkt, en door ons in onze eerste vurige liefde met ware vereering aanvaard, zijn ons niet bekend gemaakt met het doel enkel en alleen dat wij deze dingen zouden weten. Neen, zij zijn ons geworden, opdat wij ze zouden onderhouden. God de Heer heeft ons karakter gadegeslagen, en toen Hij ons rijp heeft geacht voor Zijn evangelie, heeft Hij het ons bekend doen worden. Toen heeft Hij ons karakter geschat als te staan op het standpunt dat het naar Zijne wegen zoude vragen, niet om de weetgierigheid te bevredigen, maar opdat wij Zijne verbonden ons zouden herinneren en Zijne voorschriften zouden volbrengen. En, — om ons tekstwoord te gebruiken, — deze verbonden zijn door ons niet gesloten geworden voor enkele jaren, neen, wij hebben op ons genomen zoolang wij leven den Heer te zullen dienen, terwijl Hij van Zijne zijde ons beloofd heeft, het ons nimmer aan Zijne voorlichting te laten ontbreken, als wij Zijne geboden op wilden volgen. En als wij nu gaan klagen, dater voor ons in het evangelie niets meer te leeren valt, dan is die fout niet bij God te zoeken, niet in Zijn evangelie, niet bij Zijne dienstknechten, maar bij ons zelve, — bij ons die niet datgene hebben gehoorzaamd, wat reeds tot ons was gekomen. Bij ons, die niet het licht tot verlichting van ons pad hebben gebruikt, maar het enkel onze zinnen heeft laten bevredigen. Zoodra wij gewillig worden, om alles te doen wat God heeft geopenbaard tot heil van Zijn volk; zoodra wij trachtende zijn om elke plicht, hetzij klein of groot, in het evangelie te vervullen, — zoodra zal de Heer zorgen, dat geen ding ons verborgen blijft, wat wij in rechtvaardigheid verlangen te weten, opdat wij daardoor onzen weg meer in overeenstemming met Zijne gevoelens en voorschriften kunnen brengen. Zoodra, maar niet eerder. Wat zouden we trouwens ook doen met meerdere ontdekkingen van hoogere beginselen van Gods wetenschap, zoolang wij de lagere dingen nog niet hebben geleerd te onderhouden. 't Verbond door ons gesloten, was — het zij nogmaals gezegd, — voorloopig tot aan den dood, en verder door alle eeuwigheid, en als wij nu na enkele jaren reeds moede worden om de kleine dingen van God te gehoorzamen, hoe zal Hij dan ooit ons kunnen gebruiken als Zijne koningen en Priesters, om straks met Hem

te regeeren? Neen, het verbond van Godswege wordt nimmer geschonden, en, zijn wij het niet die ons vergeten, God vergeet ons niet, en ook niet onze dorst naar kennis en meerdere wijsheid, maar Hij kan die alleen dan geven, wanneer door ons wordt bewezen, dat wij alles hebben nagekomen wat tot dusver tot ons verstand was gebracht.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De gewone halfjaarlijksche conferentie van de Arnheemsche hoofd-afdeeling is gehouden geworden op Zondag 7 September. Twee openbare vergaderingen vonden plaats, en, des Maandags volgende, een priestervergadering, meer in het bijzonder voor de aanwezige zendelingen.

Om half elf was de zaal Walstraat 6, zoo ongeveer gevuld met leden en vrienden, en nadat de vergaderden een lied hadden aangeheven, ging Ouderling Paul Ellis voor in gebed, waarna het zangkoor van Amsterdam II, speciaal voor deze gelegenheid overgekomen, een ander lied ten gehoor bracht.

Pres. Ray D. Fitzgerald, heette al de aanwezigen van harte welkom, en sprak zijn hoop en verwachting uit dat de dag voor allen een dag van geestelijk genot mocht zijn. Pres. Hair, (zendingspresident) stelde daarna de algemeene en plaatselijke autoriteiten voor, die met handopsteken van allen werden ondersteund en goedgekeurd.

Ouderling Bote Dokter was daarna de eerste spreker. Door hem werd liefde tot onderwerp gekozen, en in enkele schoone woorden deed spreker ons zien, hoe liefde het fundament is van heel het evengelie, in overeenstemming met het welbekende gezegde van Paulus, dat, waar de liefde niet aanwezig is, al het andere een luïdende schel en klinkend metaal mag worden geheeten. Bovendien — zoo zegt spreker, — welk een hemelschen toestand zouden we hier op aarde niet reeds kunnen verkrijgen, wanneer dit zoo schoone beginsel door allen in toepassing werd gebracht.

Ouderling Franklin R. Lambert volgde op Dokter, en hij bepaalde zijne hoorders bij de beteekenis van het woord „plicht". Wanneer het loon zal worden verkregen voor de getrouwen weggelegd, dan kan dat alleen worden erlangd, wanneer dat woord het leidend beginsel is geweest van de uitingen der daden hunner liefde.

Ter verpoozing van een en ander werd thans wederom door het koor een lied gezongen.

Nu werd het woord gegeven aan Ouderling Wilford Davis, die, refereerende op 't geen door vorigen spreker was gezegd geworden, een daadwerkelijk beginsel van dien plicht besprak, namelijk het betalen van tienden. Tiende is eene wet

door God ingesteld, zooals zeer duidelijk uit de Schriften te bewijzen valt. Toch echter dient niet uit het oog te worden verloren dat dit beginsel, opgevat als eenen plicht, toch tevens een liefdedienst behoort te blijven, die door het onderwerp van eersten spreker dient te worden geïnspireerd.

Ouderling F. Pyott besprak het onderwerp: „het priesterschap”, en wat de beteekenis hiervan is voor de leden der Kerk. Dit — zoo zegt spreker —, is een onderwerp van groot belang, want, zonder de machten van dit priesterschap, zullen de poorten der hemelen voor elk lid der Kerk voor altijd gesloten blijven.

Ouderling Ezra F. Edmann sprak over de verplichtingen der Heiligen ten opzichte van het mededeelen van het hunne ten behoeve der zendingen onder hen werkzaam. Niet alleen op stoffelijk gebied, maar voor en bovenal op geestelijk gebied, is een innig samenwerken der leden met de zendingen grootelijks noodig voor de opbouw van de Kerk en het evangelie van Christus.

De morgenvergadering werd tot slot gebracht door een ander overschoon zangnummer van gezegd koor. Dankzegging werd uitgesproken door Pres. John. Jones.

De avondvergadering, gehouden in het Logegebouw, Rijnstraat, werd om zeven uur door den leider van den dag, conferentiepresident Fitzgerald, geopend. Gebed werd uitgesproken door Ouderling Keith R. Jensen. 't Koor zong „Onze Vader.”

Ouderling Emery W. Hansen was thans de eerste spreker, en in duidelijk Hollandsch, en welgekozen bewoordingen, toonde hij aan waarom Christus door zijn eigen volk niet werd aangenomen toen Hij met de beste bedoelingen onder hen kwam om te prediken. Voorts werd eveneens op overtuigende wijze de reden ontvouwd waarom de Heidenen de oorzaak waren dat de Kerk van Christus tot dien droevigen staat van verval geraakte, waarin zij eeuwen lang heeft verkeerd.

Nadat Ouderling Adams een solo had gezongen, evenals alle muziek en zang, treffend schoon, — volgde Ouderling Alonzo Barker de eerste spreker op, door in aansluiting met het gesprokene, te wijzen op het groote herstel, wat eveneens te constateeren viel in deze de laatste dagen. Een sterk getuigenis werd door hem geuit, dat namelijk de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware Kerk is van God, en aan die kerk de hooge onderscheiding te beurt is gevallen om de leidende stroom van openbaringen van den troon des Allerhoogsten in zich te sluiten, waarvan de resultaten duidelijk voor elk onbevooroordeeld onderzoeker kunnen worden waargenomen.

Ouderling B. Tiemersma was de volgende spreker. Door hem werd een wijle verwijld bij het Boek van Mormon,

de Goddelijkheid en echtheid daarvan door overtuigende bewijzen aantoonende. Tot slot werd door spreker eene getuigenis gegeven van zijn geloof, waarna nog enkele woorden door Pres. Hair werden gesproken om een en ander door de sprekers gezegd, te bevestigen.

Tot slot zong nogmaals het koor een der liederen Zions, en na dankzegging, uitgesproken door Ouderling Anton Aldrichs, ging de vergadering voldaan uiteen.

Namens het bestuur der Arnhemsche conferentie, alsmede namens den Zendingspresident, brengen wij hier een woord van lof en dank aan allen, die medegeholpen hebben om die bijeenkomsten tot zóó groot een succes te maken. Inderdaad werd ware belangstelling getoond in hetgene wat gedaan en gesproken werd door allen aanwezig, en kan gezegd worden dat ongetwijfeld deze conferentie een groot deel bij zal dragen tot verspreiding van het evangelie onder de inwoners van Arnhem, alsmede aan de eenheid der leden van de Kerk onderling, daar wij gelooven dat geen der talrijk samengekomenen, de vergaderingen heeft verlaten door niet opgebouwd en versterkt te zijn geworden in het geloof.

Een woord van bijzonderen lof komt toe aan het Zangkoor van Amsterdam II, de leden waarvan, als hun jaarlijksch uitstapje, zich ten doel hadden gesteld deze conferentie door hun zang op te luisteren. En de bekwame directeur, en de leden van het koor, hebben uitstekend werk geleverd, wat bij de Arnhemsche leden lang in dankbare herinnering zal blijven. Mocht een dergelijk voorbeeld bij zoodanige gelegenheden door meerdere koren worden gevolgd.

Maandag 8 Sept. werd er eene priestervergadering gehouden voor de zendelingen, alwaar veel nuttige raad en onderlinge besprekingen werden gegeven en gehouden.

AFSCHEIDSGROET.

Geen tijd is in mijn leven sneller voorbijgegaan, dan wel de tijd, mijne geliefde broeders, zusters en vrienden, die ik in uw midden heb doorgebracht. De tijd tusschen 31 Mei 1911 en 25 Augustus 1913 vlood als op arendsvleugelen daarheen, en thans nu ik gereed sta om u allen te verlaten, of liever nu ik u reeds verlaten heb, — gevoel ik welke banden er tusschen u en mij gesmeed zijn. Ik heb niet de gelegenheid kunnen vinden u allen persoonlijk vaarwel te zeggen, en zeker had ik nog graag enkelen bezocht, was het niet dat het mij ging als zoovelen, dat namelijk op 't laatste oogenblik de tijd ontbrak. Ik neem echter deze gelegenheid te baat, om u allen een hartelijk vaarwel toe te roepen, u van ganscher gemoede 's Heeren zegen toewenschende op uwen verderen levensweg. Als wij allen getrouw blijven in het Evangelie,

— en ik verwacht van de vrienden die ik gekend heb in Holland, niet anders, — dan zal het zeer zeker niet de laatste maal zijn geweest dat wij elkander zagen. Zien we de aangezichten van onze dierbaren niet allen hier weerom, zeker is het dat wij in de eeuwige werelden weer opnieuw vereenigd zullen zijn met hen die wij hier kenden en lief hadden. En, — mijne geliefden, — ik had u allen lief, vandaar dat ook mijn laatste bede tot u is, om zóó te leven, dat we elkander nogmaals opnieuw mogen aanschouwen. 't Is ook mijn wensch en bede voor mijzelven.

Uw broeder in Chr.

EARL. G. FRANDBSEN.

GEESTELIJKE SCHEPPINGEN.

Den toestand van het voorbestaan is niet het karakteristieke kenmerk van de menschelijke zielen alleen. Alle dingen der aarde hebben een geestelijk zijn, waarvan de aardsche bouw slechts den tegenhanger vormt. Wij lezen van de schepping van „allen struik des velds, eer hij in de aarde was, en alle kruid des velds eer het uitsproot.” (Gen. 2 : 5.) Dit wordt met breedere volkomenheid voortgezet in eene andere openbaring aan Mozes: „Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden, ten dage dat Ik, de Heere God, den hemel en de aarde maakte, en allen struik des velds eer het uitsproot. Want Ik, de Heere God, schiep alle dingen, waarvan Ik gesproken heb, geestelijk, alvorens zij natuurlijk op de aarde waren.**** En Ik, de Heere God, had al de kinderen der menschen geschapen; en nog geen mensch om den aardbodem te bebouwen; want in den hemel schiep Ik hen; en er was geen vleesch op de aarde, noch in het water, noch in de lucht; **** Maar Ik, de Heere God, formeerde den mensch uit het stof der aarde, en blies in zijne neusgaten den adem des levens, en de mensch werd eene levende ziel.

Paarl v. Gr. Waarde.
Mozes 3.

INHOUD.

Geestelijke Gezondheid	Blz. 277		Verslag v. d. Arnheemsche
Het volle licht	„ 279		Conferentie Blz. 289
't Verbond is niet voor			Afscheidsgroet „ 291
enkele jaren	„ 285		Geestelijke Scheppingen „ 292

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.